

СЯНКАТА НА ЗМЕЯ

Рик Риърдън

Превод от английски ЕМИЛИЯ Л. МАСЛАРОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Serpent's Shadow*
Text copyright © 2012 Rick Riordan
Permission for this edition was arranged
through the Nancy Galt Literary Agency.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Виктория Бешлийска
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс принт“ ЕООД, София, 2012
ISBN 978-954-27-0821-6

С
Е
Й
Д
И

1. Как провалихме едно празненство и го подпалихме

АЗ СЪМ, СЕЙДИ КЕЙН.

Поздравления, ако четете това! Значи сте надживели Края на света.

Иска ми се веднага да ви се извиня, ако той ви е причинил някакви неудобства. Земетресенията, бунтовете, размириците, смерчовете, наводненията, цунамито и, разбира се, грамадната змия, която погълна слънцето – опасявам се, че за почти всичко това сме виновни ние с Картър. Дватама с него решихме, че ако не друго, поне трябва да обясним какво се е случило.

Това вероятно е последният ни запис. След като чуете разказа ни, причината ще стане очевидна.

Неприятностите ни започнаха в Далас, когато огнедишащата овца унищожи изложбата, посветена на Тутанкамон.

Онази вечер тексаските магьосници си бяха направили празненство в скулптурната градина срещу Далаския художествен музей. Мъжете бяха в смокинги и с каубойски ботуши. Жените пък бяха в официални рокли и с

прически като на изложение на захарен памук.

Оркестърът в павилиона свиреше стари кънтри парчета. Из дърветата проблясваха приказни лампички. От време на време някой вълшебник изскачаше от тайна врата в скулптурите или измагьосваше огнени искри, които да отпъдят досадните комари, но иначе си беше празненство като всички останали.

Водачът на Петдесет и първи ном – Дж. Д. Грисъм – си бърбеше с гостите и похапваше царевични питки с телешко, когато го задърпахме. Налагаше се да поговорим спешно. Не ми беше никак приятно да го правя, но той беше в голяма опасност и нямахме особен избор.

– Нападение ли? – свъси се Дж. Д. Грисъм. – Изложбата, посветена на Тутанкамон, беше открита преди цял месец. Ако Апоп е смятал да ни удари, нямаше ли вече да го е направил?

Беше висок и едър, с изпръхнало от стихии сурово лице, перушинеста коса и ръце, груби като кора на дърво. Изглеждаше някъде на четирийсет, но върви, че разбере на колко години са магьосниците. Грисъм можеше да е и на четиристотин. Беше в черен костюм, а с преплетените ивици кожа, сложени на врата му вместо вратовръзка, и голямата сребърна тока на колана със Самотна звезда¹ приличаше на съдия-изпълнител от Дивия запад.

– Хайде да го обсъдим по пътя – предложи Картър.

Той ни поведе към отсрещния край на градината.

Трябва да призная, че брат ми се държеше изумително самоуверено.

Пак си беше, разбира се, ужасно смотан. Грифонът му го беше „ухапал от любов“ от лявата страна на главата и

---

¹ Емблемата на Тексас, останала от времето, когато щатът е бил независима република (1836–1845) и знамето му е било само с една звезда. – Б.пр.

сега там липсваше цял кичур от сплъстена му кестенява коса, а от раничките по лицето му личеше, че той още не е усвоил изкуството да се бръсне. Но откакто навърши петнайсет, дръпна на ръст, а покрай бойните тренировки е налял и мускули. В дрехите от черен лен, и най-вече с меча *khopesh* отстригани на хълбока му, изглеждаше зрял и овладян. Почти можех да си го представя водач, без да избухна в истеричен смях.

/Какво си ме зяпнал такъв, Картър? Описвам те най-общо./

Картър заобиколи отрупаната с какво ли не маса и грабна шепа царевичен чипс.

– Апоп си има навици – обясни той на Грисъм. – Досега всички нападения са се случвали в нощта на новолунието, когато е най-тъмно. Повярвайте, той ще удари именно нощес вашия музей. И то не на шега.

Дж. Д. Грисъм се промуши между няколко застанали един до друг магьосници, които пийваха шампанско.

– Тези други нападения... – подхвана той. – Имате предвид Чикаго и Мексико Сити ли?

– И Торонто – отвърна брат ми. – И... още няколко.

Знаех, че не иска да се разпростира. Заради нападенията, на които бяхме станали свидетели през лятото, двамата и досега сънувахме кошмари.

Е, да, истинският Армагедон още не ни беше сполетял. Беше минала половин година, откакто Змеят на Хаоса, Апоп, беше избягал от затвора си в Подземния свят, а противно на очакванията ни, още не бе предприел широкомащабно нашествие в света на обикновените простосмъртни. По някаква причина протакеше и се задоволяваше с по-дребни нападения срещу номове, които изглеждаха щастливи и в безопасност.

Като този тук, помислих си аз.

Докато минавахме покрай павилиона, оркестърът тъкмо изсвири края на песента. Някаква красива руса жена махна на Грисъм с лъка на цигулката, която държеше.

– Идвай, скъпи! – провикна се тя. – Имаме нужда от хавайската ти китара!

Той се насили да се усмихне.

– Ей сега, мила. Връщам се след малко.

Продължихме нататък. Дж. Д. Грисъм се извърна към нас.

– Жена ми, Ан.

– И тя ли е магьосница? – попитах аз.

Той кимна, а лицето му помръкна.

– Тези нападения... Защо си толкова сигурен, че Апоп ще удари точно тук?

Устата на Картър беше пълна с царевичен чипс, затова отговорът му гласеше:

– Мхм-хмм.

– Издирва един дървен предмет – преведох аз. – Вече е унищожил пет негови копия. Последният, който се е запазил, е включен във вашата изложба за Тутанкамон.

– Какъв предмет? – попита мъжът.

Аз се поколесбах. Преди да дойдем в Далас, бяхме направили какви ли не защитни магии и бяхме включили предпазни амулети, само и само да не ни подслушват – пак с магически средства, но въпреки това се притеснявах да изрека на глас плановете ни.

– По-добре да ви покажем. – Заобиколих един фонтан, където двама млади магьосници пишеха с вълшебните пръчки по плочника светец „Обичам те“. – Довели сме и отряда си за бързо реагиране – да помага. Чакат

в музея. Ако ни разрешите да огледаме предмета и може би да го вземем, за да го пазим...

– Как така да го вземете!? – свъси се мъжът. – Изложбата е строго охранявана. Сложил съм най-добрите си магьосници, да бдят над нея денонощно. Смятате, че ще се справите по-добре в Бруклинската къща ли?

Спряхме в края на градината. Отстрани на музея отсреща имаше транспарант с височина два етажа, посветен на фараона Тутанкамон.

Картър извади мобилния си телефон. Показа на Грисъм изображението върху дисплея: опожарена голяма къща, в която навремето се бе помещавала щабквартиратата на Стотния ном в Торонто.

– Не се и съмнявам, че охраната ви е добра – каза той. – Но предпочитаме да не превръщаме нома ви в мишена на Апоп. При другите нападения помагачите на змията избиха всички до крак.

Грисъм се взря в дисплея на телефона, после се извърна отново към жена си Ан, която свиреше полка с цигулката си.

– Добре тогава – каза той. – Дано хората ви наистина са опитни.

– Изумителни са – уверих го аз. – Елате, ще ви запознаем.

Нашият магьоснически отряд за бързо реагиране бе погълнат от това да опустошава магазина за сувенири.

Феликс беше измагьосал три пингвина, които си бяха сложили хартиени маски на Тутанкамон и се клатушкаха из помещението. Нашият приятел, песоглавецът Хуфу, се беше разположил на една лавица с книги и четеше „История на фараоните“, което щеше да бъде напра-

во възхитително, ако той не държеше тома на обратно. Уолт – о, скъпи ми Уолт, защо? – беше отворил шкафа с накитите и така разглеждаше амулети – гривни и огърлици, – сякаш бяха вълшебни. С магията си за земната стихия Алиса беше вдигнала няколко грънци, които се рееха по двайсет-трийсет във въздуха и изписваха цифрата осем.

Картър се прокашля.

Както беше напълнил шепите си със златни накити, Уолт застина като попарен. Хуфу слезе тронаво от лавицата и събори повечето книги. Грънците на Алиса паднаха с трясък на пода и се натрошиха. Феликс се опита да отведе пингвините зад касата. (Наистина ги смята за много полезни. Опасявам се, че не мога да го обясня.)

Дж. Д. Грисъм забарабари с пръсти по токата със Самотната звезда.

– Това ли е изумителният ви отряд за бързо реагиране?

– Ами да! – постарях се аз да се усмихна подкупващо. – Извинявайте, поразхвърляли са малко. Просто, хм... – Извадих от колана си вълшебната пръчица и изрекох едно заклинание: – *Hi-nehm!*

Вече бях по-добра с такива магии. През повечето време успях да насоча силата на своята покровителка, богинята Изида, без да припадам. И нито веднъж не съм се пръсвала на парчета.

За миг във въздуха засия йероглифът за „Съедини се!“:

Във въздуха се издигнаха парчета от грънците, които отново се залепиха. Книгите се върнаха по лавиците. Маските на Тутанкамон паднаха от лицата на пингвините и се видя, че това всъщност са... охо! – пингвини.

Приятелите ни изглеждаха доста притеснени.

– Извинявайте – промърмори Уолт и върна накитите във витрината. – Стана ни скучно.

Не можех да му се сърдя дълго. Той беше висок и строен, с телосложение на баскетболист, беше по долнище на анцуг и тениска без ръкави, изпод която се виждаха изваяните му ръце. Кожата му беше с цвят на горещо какао, а лицето му бе царствено и красиво като на статуите на неговите предци, фараоните.

Дали си падах по него ли? Ами сложно е. За това – по-нататък.

Дж. Д. Грисъм огледа отряда ни.

– Радвам се да се запознаем. – Той успя да съдържи въодушевлението си. – Елате с мен!

Централното фоайе на музея представляваше просторно бяло помещение с масички, по които нямаше нищо, и таван, толкова висок, че вътре преспокойно можеше да се смести мъничък жираф. Стълбището в единия край водеше към балкон с редица кабинети. Стената в другия край беше остъклена и през нея се виждаха светлините на нощен Далас.

Дж. Д. Грисъм посочи нагоре към балкона, където на пост стояха двама мъже в черни ленени роби.

– Виждате ли? Навсякъде има охрана.

Мъжете държаха в готовност жезлите и вълшебните пръчки. Погледнаха надолу към нас и аз забелязах, че очите им светят. По скулите им като бойна окраска бяха нарисувани йероглифи.

Алиса ми прошепна:

– Какво им е на очите?

– Магия за наблюдение – предположих аз. – Благодарение на тези символи мъжете от охраната виждат в Дуат.

Тя прехапа устна. Нейна покровителка беше богът на земята Геб, затова Алиса обичаше плътните осезаеми неща като камъка и глината. Не обичаше височината и дълбоката вода. Камо ли пък представата за Дуат – вълшебно царство, което съществуваше паралелно на нашите.

Веднъж го описвах като океан отдолу с много, много пластове вълшебни измерения, които нямат край, и ми се стори, че Алиса щеше да се разболеє от морска болест.

От друга страна, десетгодишният Феликс нямаше такива притеснения.

– Жестоко! – възкликна той. – И аз искам светещи очи.

Прокара пръст по бузите си и върху тях останаха лъскави алени петна с формата на Антарктика.

Алиса се засмя.

– Сега виждаш ли в Дуат?

– Не – призна си той. – Но виждам много по-добре пингвините си.

– Не е зле да побързаме – напомни Картър. – Апоп обикновено нанася удар, когато луната е в апогея си. Което означава...

– *Хррр* – вдигна Хуфу и десетте си пръста.

Това е да се осляняш на съвършеното астрономическо чувство на един песоглавец.

– След десет минути – казах аз. – Страхотно, няма що.

Приближихме се до входа на изложбата, посветена на Тутанкамон – беше трудно да го подминеш заради грамадния златен надпис. На пост стояха двама магьосници с големи леопарди на каишки.

Картър погледна изумен Дж. Д. Грисъм.

– Как получихте пълен достъп до музея?

Тексасецът сви рамене.

– Жена ми Ан е председателка на управителния съвет. И така, кой експонат искахте да видите?

– Запознах се с плана на изложбата – отговори брат ми. – Да вървим. Ще ви покажа.

Леопардите проявиха жив интерес към пингвините на Феликс, но мъжете от охраната ги дръпнаха за каишките и ни пуснаха да минем.

Изложбата вътре беше много богата, аз обаче се съмнявам да се вълнувате особено от подробностите. Лабиринт от зали със саркофази, статуи, покъщнина, парченца от златни накити... и така нататък. Лично аз можех да ги подмина, без да се вживявам особено. Нагледала съм се на египетски колекции, ще ми стигнат за няколко живота, благодаря.

Пък и накъдето и да се обърнех, все виждах нещо, което ми напомняше за нашите патила.

Минахме покрай витрини с фигурки на *shabti*, безспорно омагьосани, за да се съживят, ако ги призовеш. Бях унищожила доста такива. Видяхме и чудовища, които ни гледаха на кръв, и богове, с които се бях сражавала лично: Нехбет във вид на лешояд, която веднъж се всели в баба (дълго е за обясняване), крокодила Собек, опитал се да убие котката ми (още по-дълго е за обясняване), и богинята лъвица Сехмет, която веднъж разгромихме с лют сос (хич и не питайте).

И онова, от което се разстроих най-много: изсечена от алабастър статуетка на нашия приятел Бес, бога джудже. Беше на цяла вечност, но аз познах сплескания като на мопс нос, рунтавите бакенбарди, коремчето и трогаелното грозно лице, което изглеждаше така, сякаш някой го е удрял отново и отново с тиган. Бяхме прекарвали с Бес всичко на всичко няколко дни, то той буквално си жертва душата, за да ни помогне. Сега, видех ли го, си спомнях, че имам дълг, който няма да изпълня никога.

Бях стояла пред статуетката явно по-дълго, отколкото си мислех. Останалите от групата ме бяха подминали и вече завиваха към следващата зала на двайсетина метра, когато някой каза до мен:

– Пссст!

Обърнах се да видя кой е. Реших, че сигурно е Бес. После гласът извика още веднъж:

– Ей, кукло! Слушай! Няма много време.

Точно в средата на стената, от бялата грапава боя се бе подало мъжко лице, което сякаш се опитваше да се отскубне. Беше с нос като клюн, жестоки тънки устни и високо чело. Въпреки че мъжът беше със същия цвят, както стената, той изглеждаше много жив. В изцъклените му бели очи, кой знае как, се беше изписало нетърпение.

– Няма да спасиш свитъка, кукло – предупреди ме той. – А и да го спасиш, няма никога да го разчетеш. Трябва ти помощта ми.

Откакто бях започнала да правя магии, се бях нагледала на какво ли не, затова не се стреснах особено. Все пак не бях чак толкова наивна, че да повярвам на някакво си бяло като тебешир старо привидение, което ме е заговорило, че и ме е нарекло „кукло“. Приличаше ми на един герой от смешните филми за мафията, които мом-

четата в Бруклинската къща обичаха да гледат в свободното си време – може би на нечий Чичо Вини.

– Ти кой си? – попитах аз.

Мъжът изсумтя.

– Сякаш не знаеш. Сякаш има човек, който да не знае. Разполагаш с два дни, после ще ми видят сметката. Ако искаш да победите Апоп, няма да е зле да задействаш връзките си и да ме измъкнеш оттук.

– Нямам представа за какво ми говориш – възразих аз.

Мъжът не ми приличаше на бога на злото Сет, на змея Апоп или на злодеите, с които вече се бях разправяла, но човек не може да бъде сигурен. Все пак го имаше онова нещо, наречено магия.

Мъжът издаде брадичка.

– Ясно, разбрах. Искаш да ти докажа. Така и така няма да спасиш свитъка, но поне вземи златното ковчеже. То ще ти подскаже какво да правите от тук нататък, стига да си достатъчно схватлива, за да го проумееш. Вдругиден по залез-слънце, кукло. След това предложението ми се обезсилва, защото аз завинаги ще...

Той се задави. Очите му побеляха. Мъжът започна да диша тежко, сякаш около врата му се затягаше примка. Малко по малко той се стопи и се сля със стената.

– Сейди! – повика Уолт от другия край на коридора. – Добре ли си?

Погледнах нагам.

– Видя ли?

– Какво да съм видял? – попита той.

То се знае, че не е видял, помислих си аз. Изобщо нямаше да бъде забавно, ако и другите бяха видели призрака на Чичо Вини! И аз нямаше да се питам дали наисти-

на не съм полудяла.

– Нищо – отвърнах и се завтекох, за да настигна останалите.

От двете страни на входа за следващата зала като на пост стояха два грамадни сфинкса от обсидиан, с тяло на лъв и глава на овен. Картър твърди, че този вид сфинксове се наричали криосфинксове. /Благодаря, Картър. Всички си умирахме от нетърпение да научим тази безполезна информация./

– *Xppp!* – предупреди Хуфу, като вдигна пет пръста.

– Чакайте малко – рече Грисъм. – На тази зала сме направили най-силните защитни магии. Трябва да ги променя, ако искаме да проникнем вътре.

– Хм – отвърнах аз припряно, – надявам се все пак, че магиите ще спрат враговете, например грамадните змии на Хаоса.

Грисъм ме погледна отчаяно, както правят мнозина.

– Все разбирам нещичко от защитна магия – заяви той. – Довери ми се.

Вдигна вълшебната пръчка и започна да напява заклинания.

Картър ме дръпна встрани.

– Добре ли си?

Сигурно съм изглеждала разтърсена от срещата си с Чичо Вини.

– Да – отговорих аз. – Преди малко видях нещо. Вероятно поредния номер на Апоп, но...

Погледът ми се плъзна към другия край на коридора. Уолт се беше загледал в златен престол зад витрина. Беше се подпрял с едната ръка на стъклото и се беше навел напред, сякаш му беше прилошало.

– Ще ти обясня след малко – обещах на Картър.

Отидох при Уолт. Лицето му беше окъпано от светлината, която идваше откъм експоната и от която чертите му бяха станали червеникавокафяви като египетските хъамове.

– Какво има? – попитах аз.

– Тутанкамон е издъхнал на този стол – отвърна той.

Прочетох табелата към експоната. Там не пишеше, че Тутанкамон е умрял на престола, но Уолт го беше изрекъл много убедено. Може би беше усетил проклятието, тегнещо над рода. Фараонът Тутанкамон беше брат на не знам кой си поред негов праядо, сигурно милионния, и отровата, погубила деветнайсетгодишния Тутанкамон, и досега течеше в жилите на Уолт и му действаше все по-силно, ако той се занимаваше с магии. Въпреки това Уолт отказваше да намали темпото. Докато гледаше престола на своя праотец, сигурно имаше усещането, че чете собствения си некролог.

– Все ще намерим лек – обещах аз. – Веднъж да се справим с Апоп...

Уолт ме погледна и аз млъкнах наскре изречението. И двамата бяхме наясно, че е почти изключено да разгромим Апоп. И да успееме, нямаше гаранции, че Уолт ще живее достатъчно дълго, за да се наслади на победата. Днес беше от добрите му дни, но аз пак виждах болката в очите му.

– Ей, хора – провикна се Картър. – Готови сме.

В залата зад криосфинксовете имаше колекция от „най-големите хитове“ в задгробния живот на Египет. От един пиедестал ни гледаше дървен Анубис в естествен размер. Върху копие на везните на правосъдието се беше разположил златен песоглавец, когото Хуфу тута-

си започна да ухажда. Имаше маски на фараони, карти на Подземния свят и купища съдини с капаци с глави на животни, където навремето са слагали органите на мумиите.

Картър подмина всичко това. Събра ни около дълъг свитък папирус, положен във витрина върху задната стена.

– Това ли търсите? – свъси се Грисъм. – Книгата „Как да се разгроми Апоп“? Знаете прекрасно, че и най-силните заклинания не помагат – особено срещу Апоп.

Картър бръкна в джоба си и извади късче овъглен папирус.

– В Торонто успяхме да спасим само това. Друг препис на същия свитък.

Грисъм взе парчето папирус. То беше с размерите на някаква си пощенска картичка и бе толкова обгоряло, че различихме само няколко йероглифа.

– „Как да се разгроми Апоп“ – прочете мъжът. – Но това е един от най-разпространените свитъци. От дълбока древност до нас са достигнали стотици преписи.

– Не. – Едвам устоях на подтика да погледна през рамо, да не би да ни слуша някоя грамадна змия. – Апоп издирва само един препис, направен от този човек тук. – Почуках с пръст по надписа отстрани на витрината. – „Смята се, че той е дело на сина на фараона на име Хемвасет, по-известен като Сетне“ – прочетох аз.

Грисъм се смръщи.

– Име, свързвано със злото... Така се е казвал магьосник, смятан за един от най-големите злодеи, живели някога под слънцето.

– Чували сме – уверих го аз, – а Апоп унищожава само варианта на свитъка, оставен от Сетне. Доколкото ни е

известно, съществуват, всичко на всичко, шест преписа. Апоп вече е изгорил пет от тях. Този тук е последният.

Грисъм се взря невярващо в овъгления папирус.

– Ако Апоп наистина се е въздигнал с цялата си мощ от Дуат, за какво му е да се занимава с някакви си свитъци? Явно не го е спряла никаква магия. Защо той още не е унищожил света?

И ние си задавахме от месеци същия въпрос.

– Апоп се страхува от този свитък – поянних с надеждата, че съм права. – В него явно е скрита тайната как да бъде победен. Той иска да е сигурен, че всички преписи са унищожени, и чак тогава ще нахлуе в света.

– Трябва да побързаме, Сейди – подкани Картър. – Нападението може да започне всеки момент.

Направих една крачка, за да се приближа до свитъка. Беше дълъг към два метра и широк половин метър, с разположени близо един до друг редове йероглифи и цветни илюстрации. Виждаше съм купища такива свитъци, в които се описват различни начини как да победим Хаоса. В тях има заклинания срещу змията Апоп, която иска да погълне бога на Слънцето Ра, докато той пътува през Дуат. Древните египтяни са били направо обсебени от този въпрос. Големи веселяци са били, няма що.

Умеех да разчитам йероглифи – една от многото ми изумителни дарби, – но свитъкът съдържаше дълбок смисъл. На пръв поглед в него нямаше нищо, което да е от особена полза. Обичайните описания на Реката на нощта, по която се е спускала лодката на Ра. А, без мен, била съм там. Както и съвети как да излезеш на глава с различните демони в Дуат. Срещала съм ги. Изтребвала съм ги. Направо ми е писнало от всичко това.

– Сейди! – подкани Картър. – Нещо?

– Още не знам – промърморих аз. – Дай ми малко време.

Дразнех се, че този книжен плъх, брат ми, е спец по бойните магии, а от мен се очаква да разчитам безпогрешно същите тези магии. Едва ме свърташе да чета списания, камо ли някакви допотопни свитъци.

„Няма да спасиш свитъка, кукло – беше ме предупредило лицето от стената. – А и да го спасиш, няма никога да го разчетеш. Трябва ти помощта ми.“

– Налага се да го вземем с нас – реших аз. – Сигурна съм, че ще успея да го разчета с малко повече...

Сградата се разтресе. Хуфу се разпищя и скочи в обятията на златния песоглавец. Пингвините на Феликс тръгнаха да обикалят трескаво с клатушкаща се походка.

– Прозвуча като... – Дж. Д. Грисъм пребледня като платно. – Като взрив отвън. Празненството!

– Това е диверсия – предупреди Картър. – Апоп се опитва да отклони вниманието ни от свитъка.

– Нападат приятелите ми – рече задавено Грисъм. – Жена ми.

– Вървете! – подканих. Погледнах многозначително брат си. – Ще се справим със свитъка. Жената на Дж. Д. Грисъм е в опасност!

Мъжът ме хвана за ръцете.

– Вземете свитъка. Успех.

Той излезе тичешком от залата.

Аз се обърнах отново към експоната.

– Можеш ли да отвориш витрината, Уолт? Трябва час по-скоро да извадим това тук...

Помещението се огласи от злобен кикот. Около нас ечна присмехулен плътен глас, гърлен като ядрен взрив.

– Не съм на същото мнение, Сейди Кейн.

Изпитах чувството, че кожата ми се е превърнала в ронлив папирус. Спомних си гласа. Спомних си какво е да си само на хвърлей от Хаоса, когато кръвта ти сякаш става на огън и ДНК-то ти се разпада.

– Смятам да ви унищожа със стражите на Маат – заяви Апоп. – Да, ще бъде забавно.

Двата криосфинкса от обсидиан при вратата се обърнаха. Препречиха изхода, като застанаха един до друг. От ноздрите им излизаха къдриви пламъци.

Те казаха едновременно с гласа на Апоп:

– Никой не си е тръгнал жив оттук. Сбогом, Сейди Кейн.